

PARAULES DE VIDA

«Manteniu-vos en el meu amor i donareu molt de fruit»

Aquestes paraules del Senyor en el discurs de comiat, que l'evangelista sant Joan ens ha transmès, inspiraran l'oració de milions de cristians de totes les esglésies i confessions durant l'Octavari de Pregària per la Unitat dels Cristians, que cada any celebrem entre els dies 18 i 25 del mes de gener. Al llarg d'aquests dies escoltarem diferents paraules del Senyor que ens centraran en les actituds espirituals que ens permeten créixer en l'amor. Ell ens ha elegit perquè estiguem amb Ell com Ell està en nosaltres i per a oferir-nos la seua amistat; el seu amor és el criteri i la mesura de l'amor que ha de regnar entre nosaltres; és la seua paraula la que neteja, transforma el cor i el capacita per estimar; la vida que Crist, que és el cep, ens comunica a nosaltres, que som els sarments, es manifesta en el fruit que Ell espera i que no és altre que l'amor. Si ens mantenim units a Ell creixerà el testimoni de l'amor i de la solidaritat amb tots els homes. I això ens portarà a una alegria plena.

En aquestes paraules se'ns traça un autèntic camí per a l'ecumenisme. És escoltant junts la Paraula i sentint-nos deixebles de Jesucrist, com superarem els prejudicis sorgits després de segles de divisions, i creixerem en coneixement i estima els uns pels altres. Certament, aquesta estima mútua no és la realització plena de la unitat, però sí una condició necessària per a ella, i perquè els diàlegs teològics i doctrinals, que

han d'estar guiats pel desig d'arribar a interpretar la Paraula de Déu amb el mateix Esperit amb el qual va ser escrita, ens vagin conduint a una unitat cada vegada més visible.

Durant aquests dies estem cridats a reconèixer que, si bé la plena unitat volguda per Crist per a tots els seus deixebles encara no és una realitat, compartim molts dels mitjans volguts pel Senyor perquè la seua salvació arribe a tots

els homes, transforme el seu cor i el Regne de Déu es faci present entre nosaltres: la Paraula de Déu que junts escoltem i que constantment ens crida a la conversió; el sagrament del Baptisme pel qual som incorporats a Crist; la vocació de servei als més pobres i necessitats del nostre món... Realitats que fan possible que els béns de la gràcia i la salvació es troben en cristians de totes les esglésies i confessions. En totes hi ha autèntics fruits de vida cristiana. Junts ens hem d'alegrar pel do immens que compartim: haver conegut Crist i estimar-lo; i ens animem els uns als altres a romandre en el seu amor.

Aquesta setmana és, abans de res, d'oració, perquè la unitat que tots desitgem no és obra humana, sinó un do de Déu. L'oració no és quelcom al que acudim perquè no trobem els camins que ens porten a la unitat, sinó que constitueix el mitjà indicat per Crist per aconseguir-la. Ell mateix la va demanar al Pare durant l'última cena. Per això quan orem compartim els seus mateixos sentiments, ens unim a la seua pregària i la fem nostra. La fe que ens uneix a Jesucrist ens porta a unir-nos també a la seua oració. Si a més d'escoltar junts la seua Paraula, compartim els seus sentiments i oració, la unió entre nosaltres es farà més forta.

Amb la meua benedicció i afecte.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Millorar tecnològicament la condició humana? (III)

En les arrels filosòfiques del transhumanisme s'hi troba el *Discurs de la dignitat de l'home* (1486) de Pico della Mirandola (1463-1494), el *Novum Organum* (1620) de Francis Bacon (1561-1626) i les obres dels il·lustrats francesos, Nicolas de Condorcet (1743-1794) i de Julien Offray de La Mètrie (1709-1751). Nick Bostrom (1973) assenyala, però, que el pilar fonamental del transhumanisme és en *L'origen de les espècies* (1859) de Charles Darwin.

Pico della Mirandola defineix l'ésser humà com una entitat inacabada, en constant invenció, com un ésser no fixat, que no té un sostre fix, sinó que pot arribar a ser allò que es proposi. Es forja, es modela i es trans-

forma a si mateix adoptant la forma de qualsevol ésser de la creació. Aquí rau la seva grandesa i la seva excelsa dignitat en el conjunt de la creació. En això rau, justament, la seva dignitat, allò que el fa radicalment distint dels altres éssers de la creació.

El pensador renaixentista invoca el mite de Prometeu en el qual l'ésser humà arriba tard en el repartiment de dons i de virtuts i el seu destí acaba essent, justament, el de no tenir un lloc propi en la creació, cap essència o qualitat que el defineixi.

El mecanisme de René Descartes (1596-1650) és, també, una altra font d'inspiració dels transhumanisme¹. La recepció de la filosofia cartesiana no deixa

de ser polèmica, perquè el pare de la filosofia moderna, defensa l'existència de l'ànima i, suposadament, demostra la mateixa existència de Déu en les *Meditacions metafísiques*, però els ideòlegs transhumanistes, sobretot de tradició francesa, veuen en el pensament de l'autor del *Discurs del mètode*, un dels inspiradors del seu moviment.

Dr. Francesc Torralba
Doctor en Teologia

¹ A. VACCARI, *Dissolving nature: how Descartes make us posthuman*, en *Research in Philosophy and Technology* 16/1 (2012) 138-186.

PALABRAS DE VIDA

«Si permanecéis en mi amor daréis fruto en abundancia»

Estas palabras del Señor en el discurso de despedida, que el evangelista san Juan nos ha transmitido, inspirarán la oración de millones de cristianos de todas las iglesias y confesiones durante el Octavario de Oración por la Unidad de los Cristianos, que cada año celebramos entre los días 18 y 25 del mes de enero. A lo largo de estos días escucharemos distintas palabras del Señor que nos centrarán en las actitudes espirituales que nos permiten crecer en el amor. Él nos ha elegido para que estemos con Él como Él está en nosotros y para ofrecernos su amistad; su amor es el criterio y la medida del amor que debe reinar entre nosotros; es su palabra la que limpia, transforma el corazón y lo capacita para amar; la vida que Cristo, que es la vida, nos comunica a nosotros, que somos los sarmientos, se manifiesta en el fruto que Él espera y que no es otro que el amor. Si nos mantenemos unidos a Él crecerá el testimonio del amor y de la solidaridad con todos los hombres. Y esto nos llevará a una alegría plena.

En estas palabras se nos traza un auténtico camino para el ecumenismo. Es escuchando juntos la Palabra y sintiéndonos discípulos de Jesucristo, como superaremos los prejuicios surgidos después de siglos de divisiones, y creceremos en conocimiento y estima los unos por los otros. Ciertamente, esta estima mutua no es la realización plena de la unidad, pero sí una condición necesaria para ella, y para que los diálogos teológicos y doctrinales, que deben estar guiados por el deseo de llegar a interpretar la Palabra de Dios con el mismo Espíritu con el que fue escrita, nos vayan conduciendo a una unidad cada vez más visible.

Durante estos días estamos llamados a reconocer que, si bien la plena unidad querida por Cristo para todos sus discípulos todavía no es una realidad, compartimos muchos de los medios queridos por el Señor para que su salvación llegue a todos los hombres, transforme su corazón y el Reino de Dios se haga presente entre nosotros: la Palabra de Dios que juntos escuchamos y que constantemente nos llama a la conversión; el sacramento del Bautismo por el que somos incorporados a Cristo; la vocación de servicio a los más pobres y necesitados de nuestro mundo... Realidades que hacen posible que los bienes de la gracia y la salvación se encuentren en cristianos de todas las iglesias y confesiones. En todas hay auténticos frutos de vida cristiana. Juntos nos hemos de alegrar por el don inmenso que compartimos: haber conocido a Cristo y amarle; y nos animamos unos a otros a permanecer en su amor.

Esta semana es, ante todo, de oración, porque la unidad que todos deseamos no es obra humana, sino un don de Dios. La oración no es algo a lo que acudimos porque no encontramos los caminos que nos llevan a la unidad, sino que constituye el camino indicado por Cristo para alcanzarla. Él mismo la pidió al Padre durante la última cena. Por eso cuando oramos compartimos sus mismos sentimientos, nos unimos a su plegaria y la hacemos nuestra. La fe que nos une a Jesucristo nos lleva a unirnos también a su oración. Si además de escuchar juntos su Palabra, compartimos sus sentimientos y oración, la unión entre nosotros se hará más fuerte.

Con mi bendición y afecto.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Todos somos responsables, todos protagonistas

El día 19 de julio de 2020, en la parroquia de San Bartolomé de Benicarló, abarrotada de público, el Sr. Obispo de la Diócesis, D. Enrique Benavent Vidal, impartió la ordenación diaconal al seminarista D. Christian Pinto Corvalán, que en septiembre de 2014 ingresó en el Seminario Interdiocesano de Cataluña donde, además de realizar los estudios en Teología y Filosofía, se especializó en Teología sistemática y comenzó su doctorado.

Durante la ordenación, el Sr. Obispo desparramó torrentes de

aguas vivas en el corazón vibrante del nuevo diácono: «Pídele a Jesús la gracia de servirte siempre con alegría». «Si alguien quiere ser servidor mío, que me siga». «Convertirse en instrumento para que el mundo sirva al Señor». «Nos llama para que gastemos la vida al completo por él y su reino». «El celibato capacita para amar más al Señor y a los hermanos». «La obediencia es un acto de libertad vivida desde la humildad». «Que cada día tu "sí" se parezca mejor al de la Madre»... Gracias Christian por tu «sí», que nos enorgullece y

D. Christian Pinto Corvalán

anima a todos los hijos de Dios. Este «sí», humilde y amoroso, transforma al mundo. Te queremos mucho.

Manuel Ferrer

Tortosa celebrà una missa d'acció de gràcies amb el Sant Crist de la Puríssima

El 25 de juliol se celebrà una Eucaristia d'acció de gràcies i petició al Senyor per a què ens guardi de la pandèmia que tant amenaça la humanitat. El lloc, la plaça dels Dolors de Tortosa, organitzada per la Confraria del Sant Crist de la Puríssima, imatge a qui els tortosins i tortosines tenim una gran devoció. Es venera a l'església del convent de la Puríssima Concepció Victòria de Tortosa, fundat pel bisbe Giovanni Battista Veschi, llavors bisbe de la nostra diòcesi. Allí reposen les seves despulles. Ell va portar la imatge, una obra de la primera meitat del segle XVII, atribuïda al frare franciscà Humili de Petralia (Giovanni Francesco Pintorno), nascut a Petralia Soprana (Itàlia).

Celebrà l'Eucaristia Mn. Isaïes Riba, prior de la Confraria del Sant Crist de la Puríssima. S'oferí pels confreres que ja han passat a la Casa del Pare i pels qui han estat víctimes del coronavirus. Hi eren presents la Sra. alcaldessa de la ciutat i alguns re-

gadors; el Sr. Ferran Bel, diputat al Parlament; la presidenta de l'Arxiconfraria de la Mare de Déu de la Cinta; la Sra. Cinta Fontanet, secretària de la Confraria del Sant Crist de la Puríssima i presidenta de l'Agrupació de confraries; membres de confraries i un bon nombre de tortosins. En total ens vam aplegar unes dues-centes persones.

S'inicià la celebració amb una salutació del confrere Sr. Tomàs Serrato, qui agrai la celebració en acció de gràcies per l'ajuda que el Sant Crist ens ha donat i estem segurs que ens seguirà ajudant. En temps de pandèmia sempre ha sortit pels carrers de la nostra ciutat per protegir-nos.

Per acabar l'Eucaristia, Mn. Isaïes va donar la benedicció final, vam cantar els goigs del Sant Crist i una veu potent va exclamar per tres vegades: «Visca el Sant Crist de la Puríssima!». Amb un fort aplaudiment s'acabà la celebració.

Maria Joana Querol Beltrán

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

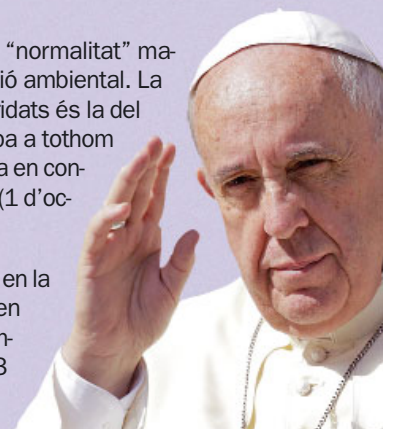

@Pontifex: «Preguem pels milions de refugiats interns que, com Jesús, Maria i Josep en la fugida a Egipte, viuen cada dia situacions de por, incertesa i incomoditats» (1 d'octubre).

@Pontifex: «Déu omnipotent, que estàs present en tot l'univers i en la més petita de les teves criatures, vessa en nosaltres la força del teu amor perquè cuidem la vida i la bellesa» (1 d'octubre).

@Pontifex: «No tornem a la "normalitat" malalta d'injustícies i degradació ambiental. La normalitat a la que estem cridats és la del Regne de Déu, on el pa arriba a tothom i l'organització social es basa en contribuir, compartir i distribuir» (1 d'octubre).

@Pontifex: «Seguim creixent en la consciència que tots vivim en una casa comuna com a membres de la mateixa família» (3 d'octubre).

Celebració de la festa de la Immaculada Concepció de la Mare de Déu a la Catedral

El dia 8 de desembre, solemnitat de la Immaculada Concepció de la Mare de Déu, se celebrà a la Catedral la Missa Pontifical presidida per Mons. Enrique Benavent Vidal i concelebrada pel Cabildo Catedral i preveres de la ciutat. Van assistir-hi el nombre de fidels permès per l'aforament a causa de la pandèmia. Però el Canal de TV Terres de l'Ebre va retransmetre en directe la celebració, a fi que totes les persones malaltes i ancianes poguessin participar-hi des de casa, residències d'ancians i hospitals. Fou una Eucaristia solemne i molt participada. Els cants foren dirigits per Joan Redó i a l'orgue Mn. Víctor Cardona.

La col·lecta va ser per al Seminari. Com a causa del confinament per la pandèmia no es va poder fer el dia de Sant Josep, la Conferència Episcopal Espanyola va determinar que es fes el dia de la Immaculada.

El nostre Bisbe va impartir la Benedicció Papal amb indulgència plenària a tots els allí presents i als qui van seguir la celebració a través de la televisió.

Que Maria no s'allunyi mai del nostre costat. Així no ens cansarem i, sostinguts per Ella, arribarem a la meta a la que ens crida el Senyor.

Maria Joana Querol Beltrán

Ordenació del bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Javier Vilanova i Pellisa

Mons. Javier Vilanova i Pellisa fou ordenat bisbe en una cerimònia celebrada a la basílica de la Sagrada Família de Barcelona, el 20 de desembre, presidida pel cardenal arquebisbe de Barcelona, acompanyat del Sr. Nunci, l'arquebisbe emèrit, l'arquebisbe metropolità de Tarragona, l'arquebisbe d'Urgell i d'altres bisbes catalans.

En la seva primera al·locució com a bisbe auxiliar, Mons. Javier Vilanova es va dirigir a l'Església que peregrina a Barcelona: «Vinc en nom del Senyor a ser totalment vostre, a desgastar-me perquè l'amor de Crist pugui ser conegut i estimat... joves i famílies sou l'esperança de l'Església. Gent gran, sou el nostre goig i el nostre orgull. Malalts i els qui esteu sofrint durament les conseqüències de la pandèmia, estem al vostre costat. A tots us porto al cor i a la pregària.»

Mons. Vilanova, que ha estat dos anys rector del Seminari Major Interdiocesà de Catalunya, també va tenir unes paraules per als joves seminaristes: «Prego perquè sigueu sants i perquè siguin molts més els companys de camí que ajudin el Senyor a construir el seu Regne.»

«El do de l'episcopat és sobretot un servei»

El cardenal Omella en l'homilia va fer una petició al nou prelat: «Acull amb alegria el do que el Senyor et fa... I no oblidis que el do de l'episcopat és sobretot un servei i el servei.»

La cerimònia va comptar amb la presència d'autoritats civils de Barcelona i de Tortosa, familiars del nou bisbe i fidels amb entrades numerades. Es van acomplir totes les normes sanitàries vigents, amb 379 assistents (de les més de 3.000 localitats que ofereix aquest espai). L'acte es va poder seguir per Ràdio Estel, Radio Maria i per streaming.

Finalment, el nou bisbe escollí, com a escut, la corona de la Mare de Déu de la Misericòrdia, patrona de la Fatarella, la Creu de la Mercè i els nou estigmes del pare Pius de Pietrelcina. Hi destaca l'emblema eucarístic amb el cep de raïm. El seu lema episcopal és «In aeternum, misericordia eius» («Perdura eternament el seu amor»).

Conferència Episcopal Tarraconense

AGENDA

► Diumenge, 24 de gener:

—Sant Gil de Frederich, a la catedral, a les 11 h, Missa.

—Tortosa, Col·legi Sagrada Família, a les 12 h, festa patronal.

* Aquests actes poden canviar degut a les circumstàncies per la pandèmia de la Covid-19.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

18. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [He 5,1-10 / Sl 109 / Mc 2,18-22]. *Tortosa*: □ Sant Ildefons, bisbe. *Urgell*: ■ Sant Jaume Hilari Barbal i Cosín, rel. La Salle i mr. Sant Volusià, bisbe; santa Prisca, mr. romana; santa Margarida d'Hongria, vg. dominicana.

19. ■ Dimarts [He 6,10-20 / Sl 110 / Mc 2,23-28]. Santa Agnès (s. III-IV), vg. i mr.; sant Canut (†1086), rei de Dinamarca; sants Màrius i Marta, i els seus fills Audifaç i Àbac, mrs. (s. III); beat Marcel Spínola, bisbe de Sevilla, card.; beats Jaume de Sales, prev., i Guillem Sautemouche, rel., Melcior Grodecz i Esteve Pongracz, prevs., Ignasi d'Azevedo, prev., i companys, jesuïtes i mrs.; santes Pia i Germana, mrs.

20. ■ Dimecres [He 7,1-3.15-17 / Sl 109 / Mc 3,1-6]. Sant Fabià, papa (romà, 236-250) i mr.; sant Sebastià, tribú romà i mr. (303), patró de Palma de Mallorca.

21. ■ Dijous [He 10,32-36 / Sl 33 / Jo 17,11b-19]. Sant Fructuós (o Fruïtós), bisbe de Tarragona, i els seus diques Auguri i Eulogi, mrs. (259); beata Josepa Maria de santa Agnès, vg. agustina, de Benigànim.

22. ■ Divendres [He 8,6-13 / Sl 84 / Mc 3,13-19]. Sant Vicenç (Vicent), diaca a Saragossa i màrtir a València, nat a Osca (s. III-IV); sant Anastasi, monjo persa i màrtir; sant Gaudenci, bisbe; beata Laura Vicuña, verge salesiana.

23. □ Dissabte [He 9,2-3.11-14 / Sl 46 / Mc 3,20-21]. Sant Ildefons (†667), bisbe de Toledo, venerat a Zamora. *Tortosa*: ■ Sant Francesc Gil de Frederic, prev. dominicà i mr. a Tonquín (Indoxina, 1745), nat a Tortosa. Esposalles de la Mare de Déu; sant Agatàngel, mr.; sant Climent, bisbe i mr.; santa Emerenciana, vg. i mr.

24. ■ Diumenge vinent, III de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Jn 3, 1-5.10 / Sl 24 / 1Co 7,29-31 / Mc 1, 14-20]. Sant Francesc de Sales (Savoia, 1567 - Lió, 1622), bisbe de Ginebra i dr. de l'Església, patró dels periodistes i els escriptors; sant Felicià, bisbe i mr.; Mare de Déu de la Pau (Ronda).

Diumenge II de durant l'any (B)

COMENTARI

«Parleu, que el vostre servent us escolta»

A l'inici de tot seguiment del Senyor hi ha una crida, una vocació. Ho veiem a les lectures d'avui. A la primera un jove i inexpert Samuel sent la crida de Déu però no la reconeix fins que finalment a la tercera vegada i ajudat pel sacerdot Elí sap reconèixer la paraula de Déu. *El Senyor es presentà i el cridà com les altres vegades: Samuel, Samuel.* I ara sí, ara ja sap reconèixer la veu del Senyor i aquí es mostra la seva disponibilitat absoluta: *Parleu que el vostre servent us escolta.* Ja abans havia mostrat la seva disposició a fer el que li manessin dient a Elí: *Aquí em teniu.* Ara comença la seva missió de profeta: *El Senyor no va deixar de complir mai cap de les seves profecies.*

La mateixa disponibilitat i entrega la trobem a l'Evangeli. Tot comença amb les paraules del Baptista: *Mireu l'anyell de Déu.* Llavors Andreu i Joan van seguir Jesús. Tenien una inquietud, un neguit; per això Jesús els pregunta: *Què voleu?* Els deixebles li responen volent saber on s'allotjava, però Jesús no els dona una resposta teòrica sinó: *Veniu i ho veureu.* És aquest contacte amb Jesús el que transformarà les seves vides. I d'aquest contacte amb Jesús neix l'apòstol, aquell que es converteix en predicador de la bona nova de Jesús. *El primer amb qui Andreu trobà fou el seu germà Simó i li digué: Hem trobat el Messies. I l'acompanyà on era Jesús.* Andreu no li ha d'explicar res, sinó conduir-lo fins al Mestre. Aquest ja s'encarregarà d'instruir-lo. Comença ara la vida dels apòstols.

Sant Pau ens recorda la transformació que ha operat en nosaltres el Senyor: *No sabeu que els vostres cossos són el santuari de l'Esperit Sant que heu rebut de Déu? No sabeu que no sou vostres?* La crida de Déu canvia les nostres vides. Ja no podem viure de cara als nostres interessos o preocupacions sinó només de cara al Senyor. Tota la nostra vida, el nostre cos, les nostres preocupacions estan centrades només en seguir la crida del Senyor. Tots hem rebut aquesta crida, com Samuel, com Joan, com Andreu. Ens cal escoltar-la i dir, disposats a seguir-lo, *aquí em teniu.*

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del primer llibre de Samuel (1Sa 3,3b-10.19)

En aquell temps Samuel, que encara era un noi, dormia en el santuari del Senyor, on hi havia l'arca de Déu. El Senyor el cridà, i Samuel respongué: «Aquí em teniu.» Corregué cap a Elí i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu.» Elí replicà: «No t'he cridat pas. Ves-te'n a dormir.» I el noi se n'anà a dormir. El Senyor el tornà a cridar, i Samuel s'aixecà, anà on Elí dormia i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu.» Elí replicà: «Fill meu, no t'he cridat pas. Torna-te'n a dormir.» Samuel encara no sabia reconèixer el Senyor, la paraula del Senyor encara no se li havia revelat. Per tercera vegada el Senyor cridà Samuel, i ell s'aixecà, anà on Elí dormia i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu.» Llavors Elí comprengué que era el Senyor qui cridava el noi, i digué a Samuel: «Ves a dormir i, si et torna a cridar, digues-li: Parleu, Senyor, que el vostre servent us escolta.» El Senyor es presentà i el cridà com les altres vegades: «Samuel, Samuel.» Ell li respongué: «Parleu, que el vostre servent us escolta.» Samuel es va fer gran. El Senyor l'afavoria sempre i no deixà de complir mai cap de les seves profecies.

► Salm responsorial (39)

R. *Aquí em teniu, Déu meu, vull fer la vostra voluntat.*
Tenia posada l'esperança en el Senyor / i ell, inclinant-se cap a mi, / ha inspirat als meus llavis un càntic nou, / un himne de lloança al nostre Déu. R.

Però vós no voleu oblacions ni sacrificis, / i m'heu parlat a cau d'orella; / no exigiu l'holocaust ni l'expiació. R.
Per això us dic: «Aquí em teniu: / Com està escrit de mi en el llibre, / Déu meu, vull fer la vostra voluntat, / guardo la vostra llei al fons del cor.» R.

Anuncio amb goig la salvació / davant del poble en dia de gran festa, / no puc deixar d'anunciar-la; / ho sabeu prou, Senyor. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 6,13c-15a.17-20)

Germans, el cos no és per a fornicar, sinó per al Senyor, i el Senyor, per al cos. I Déu, que ressuscità el Senyor, també ens ressuscitarà a nosaltres amb el seu poder. ¿No sabeu que els vostres cossos són membres de Crist? El qui s'uneix al Senyor forma amb ell un sol esperit. Fugiu de la fornicació. Els altres pecats que l'home comet són exteriors als seu cos, però el fornicador pecca contra el seu propi cos. ¿No sabeu que els vostres cossos són el santuari de l'Esperit Sant que heu rebut de Déu i que resideix en vosaltres? No sabeu que no sou vostres? Déu us ha adquirit a un preu molt alt: gloriífiqueu-lo en el vostre cos.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 1,35-42)

En aquell temps Joan estava amb dos dels seus deixebles i, fixant-se en Jesús que passava, digué: «Mireu l'anyell de Déu.» Quan els dos deixebles van sentir que Joan deia això, van seguir Jesús. Ell es girà i, en veure que el seguien, els preguntà: «Què voleu?» Ells li digueren: «Rabí», que vol dir «mestre», «on us allotgeu?» Jesús els respon: «Veniu i ho veureu.» Ells hi anaren, veieren on s'allotjava i es quedaren amb ell aquell dia. Eren vora les quatre de la tarda. Un dels dos que havien sentit el que deia Joan i havia seguit Jesús, era Andreu, el germà de Simó Pere. El primer amb qui Andreu es trobà fou el seu germà Simó, i li digué: «Hem trobat el Messies», que vol dir «l'Ungit». I l'acompanyà on era Jesús. Jesús se'l mirà i li digué: «Tu ets Simó, fill de Joan. Tu et diràs Quefes, que vol dir Pedra.»

► Lectura del primer llibre de Samuel (1Sam 3,3b-10.19)

En aquellos días, Samuel estaba acostado en el templo del Señor, donde se encontraba el Arca de Dios. Entonces el Señor llamó a Samuel. Este respondió: «Aquí estoy». Corrió adonde estaba Elí y dijo: «Aquí estoy, porque me has llamado». Respondió: «No te he llamado. Vuelve a acostarte». Fue y se acostó. El Señor volvió a llamar a Samuel. Se levantó Samuel, fue adonde estaba Elí y dijo: «Aquí estoy, porque me has llamado». Respondió: «No te he llamado, hijo mío. Vuelve a acostarte». Samuel no conocía aún al Señor, ni se le había manifestado todavía la palabra del Señor. El Señor llamó a Samuel, por tercera vez. Se levantó, fue adonde estaba Elí y dijo: «Aquí estoy, porque me has llamado». Comprendió entonces Elí que era el Señor el que llamaba al joven. Y dijo a Samuel: «Ve a acostarte. Y si te llama de nuevo, di: "Habla, Señor, que tu siervo escucha"». Samuel fue a acostarse en su sitio. El Señor se presentó y llamó como las veces anteriores: «Samuel, Samuel». Respondió Samuel: «Habla, que tu siervo escucha». Samuel creció. El Señor estaba con él, y no dejó que se frustrara ninguna de sus palabras.

► Salmo responsorial (39)

R. *Aquí estoy, Señor, para hacer tu voluntad.*
Yo esperaba con ansia al Señor; / él se inclinó y escuchó mi grito. / Me puso en la boca un cántico nuevo, / un himno a nuestro Dios. R.

Tú no quieres sacrificios ni ofrendas, / y, en cambio, me abriste el oído; / no pides holocaustos ni sacrificios expiatorios; / entonces yo digo: «Aquí estoy». R.
«Como está escrito en mi libro» / para hacerte voluntad. / Dios mío, lo quiero, y llevo tu ley en las entrañas». R.
He proclamado tu justicia / ante la gran asamblea; / no he cerrado los labios, Señor, tú lo sabes. R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 6,13c-15a.17-20)

Hermanos: El cuerpo no es para la fornicación, sino para el Señor; y el Señor, para el cuerpo. Y Dios resucitó al Señor y nos resucitará también a nosotros con su poder. ¿No sabéis que vuestros cuerpos son miembros de Cristo? El que se une al Señor es un espíritu con él. Huid de la inmoralidad. Cualquier pecado que cometa el hombre queda fuera de su cuerpo. Pero el que fornicar pecca contra su propio cuerpo. ¿Acaso no sabéis que vuestro cuerpo es templo del Espíritu Santo, que habita en vosotros y habéis recibido de Dios? Y no os pertenecéis, pues habéis sido comprados a buen precio. Por tanto, ¡glorificad a Dios con vuestro cuerpo!

► Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 1,35-42)

En aquel tiempo, estaba Juan con dos de sus discípulos y, fijándose en Jesús que pasaba, dice: «Este es el Cordero de Dios». Los dos discípulos oyeron sus palabras y siguieron a Jesús. Jesús se volvió y, al ver que lo seguían, les pregunta: «¿Qué buscáis?». Ellos le contestaron: «Rabí (que significa Maestro), ¿dónde vives?». Él les dijo: «Venid y veréis». Entonces fueron, vieron donde vivía y se quedaron con él aquel día; era como la hora décima. Andrés, hermano de Simón Pedro, era uno de los dos que oyeron a Juan y siguieron a Jesús; encuentra primero a su hermano Simón y le dice: «Hemos encontrado al Mesías (que significa Cristo)». Y lo llevó a Jesús. Jesús se le quedó mirando y le dijo: «Tú eres Simón, el hijo de Juan; tú te llamarás Cefas (que se traduce: Pedro)».